

N y

Kjærligheds-Bise

om

da Lars skulde ut aa fri.

af

Lars Udfolding.

V. box 22:646

M e l.: En lille bitte Mand (eller :
I Krigen den store til Garben bliver sendt,
den lille bliver hjemme ved Konens Regiment).

Det var herfortpaa Bygda, det er ei langt herfra,
Lars Jensen vorte op saa trostlydigen og bra.
Han slap naa fram for Præsten,
skjøndt han var inte rar;
men Lars han blev forresten
en noksaa dygtig Kar,
:: en noksaa dygtig Kar ; ::
han kunde greie Blaugen, aa sætta op en Gar.

Da Stjæg kom paa Hagen, og saa lidt andet med
blev Lars saa rent betagen, at et han havde Fred.
Da bar det op til Lien,
hans første Friervei;
men den kan være vrien,
ja den er ofte lei,
:: ja den er ofte lei. ::
Na Mar'n i Via var naa da heller inte grei.

Saa kom han op til Gaarden, der alting var saa lyst;
Men oppaa Maren's Kammer, der var saa deilig lyst.
Da banked Lars saa stille:
Kom M a r e n, lut mig ind!
Inat jeg gjerne vilde
saa hvile ved din Kind,
:: saa hvile ved din Kind. ::
Sa hjære, våkre Maren, kom ned og lut mig ind!

Men Maren sig betænkte: Du vente faar en Stund;
vi fare maa forsigtig, — jeg har min egen Grund.

Han vented, og han stirred
i Mørket frydefuld,
og var som rent forvirred,
for Maren var ham hulb,
:: ja Maren var ham hulb. ::

Saamangen Lars faar Messing, naar han har tænkt sig Guld

Nu Døren den blev aabnet, og Bommen tat ifra,
og Lars i Kroppen skjæved, saa lykkelig og gla;
Saa gik de op ad Trappen,
og Maren sagde da:
Saa stands nu her, min Kjære,
till jeg faar klædt mig a (f).
Til hun faar klædt sig a,
:: til hun faar klædt sig a. ::
So alle skjælmste Piger, de vil nok Moro ha.

Nu maa vi mer ei nævne, selv allermindste Ord;
thi ellers kan vort Stevne bli hørt af Far aa Mor.
Saa om en Stund man luffed
da Lars i Mørket ind;
han bare stille sulted
med et oprigtigt Sind,
:: med et oprigtigt Sind. ::
og derpaa saa han fortos mod Sengen som en Vind.

Han savnede sin Elste, alt som han kunde bedst,
og laa der kun aa tænkte paa Klokker aa paa Præst.
Med rosenrøde Drømme
han sov i Mattens Fred,
til Morgenlysets Strømme
flog over Sengen ned,
:: flog over Sengen ned. ::
og dermed saa han vaagned, og Sønnen af sig gned.

Derpaa han da bestued, den som han havde kjær,
saa var det — **Samle Verte**, som bagte Fladbrød der!
Na Verte laa aa gliste:
Gumaarn min hjertens Ven!

mens Maren kom aa fniste:

Du kommer vel igjen?

:: du kommer vel igjen. ::

Men Lars kom fort fra Sengen aa rapped sine Ben.

Ja Pigerne er falske, det nok enhver Mand ved;
aa aldrig kan de lade de Mandfolk have Fred.

Men Lars af Eistov brænder,

og tror paa bedre Held, —

om dig, min Pige! — hønder,

du staar for første Smeld!

:: du staar for første Smeld! ::

Tag paa den nye Tistil' til næste Lørdagskvæld!

